

Cumhurbaşkanlığı Seçimine Doğru Giderken

AKP'gillerin 20 yıllık iktidarının sonu yaklaşıyor. Bu durum özellikle deprem süreciyle birlikte su götürmez bir gerçeklik haline geldi. Objektif koşullar hiç olmadığı kadar AKP iktidarının aleyhine alarm veriyor. Artık ne yaparlarsa, ne ederlerse etsinler mücrimler, kanunsuzlar ve hukuksuzluklar iktidarının bayır aşağı gidişi somut bir gerçek.

Öyle ki, AKP'gillerin Kaçak ve Haram Sarayda mukim reisleri, birçok sorun karşısında kuru kabadayılıkların yanı sıra helalleşmekten de bahseder duruma geldi. İşte bu objektif koşulların sosyal eğilimleri baskılamasındandır, arkadaşlar.

Genelde bu durum halka karşı gerçekten sorumluluk hisseden siyasilerin yapacağı türden bir iştir. Buna özeleştirici denir. Ancak, AKP'gillerin reisinin böyle bir düsturu, böyle bir alçakgönüllülüğü yok. Onun tek derdi, özellikle deprem süreciyle birlikte ortaya çıkan halkın öfkesinin, tepkisinin sönümlenmesi. Öyle ki kendisine yönelen korkusuz halk tepkileri onu bir anlık "iktidarı kaybediyor muyuz?" sorgulamasına itti. İnsan diyalektik bir varlıktır **[1]**, denir. Ne zaman korku içine düşse, diyalektiğe göre davranış gösterir ve mutlaka bu korkunun itkisiyle bir hal çare düşünür. İşte Recep Tayyip Erdoğan'da bu korkuyu hissetti.

Çünkü kendisi de farkındaki iktidarı kaybetmek demek, yargılanma sürecinin, hesap sorulma sürecinin başlaması demektir.

Peki, **Cumhur İttifakı**'nı yenecek gibi görünen, onun karşısında oy potansiyeli olarak en güçlü ittifak olan **Millet İttifakı**, bu objektif koşulları kullanabilecek mi? Halkın objektif koşullarını algılayacak ve korkusuzca feryat figan etmesine layık olabilecek mi?

Aday belirleme sürecinde yaşanan krizler, bize göstermiş oldu ki AKP her ne kadar hiç olmadığı kadar yıpranmış ve bayır aşağı gider durumda olsa da, Millet İttifakı da bir o kadar sorunlu bir ittifaktır. AKP karşısında gerçek bir aday belirleme sürecini yürütemediler. Y-CHP'nin Sorosçu Şefi **Kemal Kılıçdaroğlu**'nun adaylık açıklamasında bunu net bir biçimde gördük. Gerek İBB Başkanı **Ekrem İmamoğlu**, gerekse ABB Başkanı **Mansur Yavaş**'ın yüzleri pek asık idi. Bir diğer yüzü asık olan kişide Kontrgerilla'nın Faili Meçhuller Kraliçesi **Meral Akşener** idi. Kemal Kılıçdaroğlu, her ne kadar ellerinden tutup havaya kaldırsa da bu yüz ifadesi pek değişmedi.

Sorosçu Kemal Kılıçdaroğlu'nun adaylık kükremesi pek mutlu etmemiş. Çünkü bu kükreme, burjuva anlamdaki demokrasinin dahi ürünü değildi. "Demokrat Dede"nin kendini dayatmasıydı. Böylece İBB ve ABB seçim zaferlerinin enerjisini tekrar yaşayamadılar ittifak içerisinde.

Pek mutlu görünmüyorlar, arkadaşlar. Neden ola? Tepelendiler diye mi?

Burjuva Siyasetinin dinamikleri, Toplumsal Mühendislik temellidir. Bugün Millet İttifakında bu mühendislik, aday belirleme konusunda AKP karşısında işletilemedi. Bu durum Burjuva Siyasetinde bir hatadır. İşte Akşener'in masadan kalkma resti, yaşanan krizler bu sebeple gerçekleşti.

Akşener, Kemal Kılıçdaroğlu'nun koltuk ve makam hırsından kendini direktmesi karşısında hezimet yaşayacaklarını gördüğü için masadan ayrılma restini çekti. Tabii bu süreçte Kontrgerilla'ya danıştı muhakkak, onlar da zaten Kemal Kılıçdaroğlu'nun aday olacağını bildiği için AKP'ye yeniden altın tepside iktidar sunulacağını aktarmış olabilirler. Kontrgerilla'nın Faili Meçhuller Kraliçesi de bu hezimete ortak görünmemek adına masadan kaçmaya çalıştı. İşte bu durum Burjuva Siyasetinin kirliliği bakımından, ders niteliğinde bir olaydır. Ancak, Akşener bu restinin arkasında pek duramadı. Çünkü halkın ve ülkemizin objektif koşulları, kişilerin dileğinden ve kapisinden daha ağır bastı.

AKP'gillerin Kaçak ve Haram Saraylı Reisinin ve onun küçük ortağı **Devlet Bahçeli**'nin karşılarında Sorosçu Kemal Kılıçdaroğlu'yi aday olarak görmek istemelerini düşünürsek, bu olasılık pek gerçek dışı gelmiyor. Zaten bunlardan mantıklı, hakkaniyetli bir aday çıkarmalarını beklemek ölü gözünden yaş ummak idi.

Yüzlerine yansıyan mutsuzluk, surat asıklığı ondan olabilir. Başka bir açıklaması olabilir mi? Sanmayız. Her ne kadar Y-CHP'nin Cumhurbaşkanlığı Yardımcılığı formülü açıklanmış olsa da mutluluğu pek örgütleyemedi. Babil Artığı olan aydın ortamımızda, seçimlerde ortaya çıkan güçlü potansiyel rakipler, birlikte davranmak adına listelere davet edilerek pasifize edilir. Kitle örgütlerinde sıkça görülen bu taktik, bu sefer bu krizin çözümünde kullanıldı.

Tüm bunlarla birlikte, bu seçimlerin özellikle son tahlilde önemi vardır. Bu önem, tüm burjuva ittifaklarının boyunu aşan, ilke ve programlarını aşan bir iştir.

20 yıl boyunca, hukuksuz, kanunsuz bir şekilde, emekçi halk yığınlarının kafasında kasap satırı çeviren, en can alıcı sorunlarda satırı halkın boynuna vuran AKP'nin bu seçimlerde mutlaka ama mutlaka iktidardan düşürülmesi gerekir. Başka bir seçeneğimiz yok. İşte devrimcilerimiz bu göreve layık bir şekilde taktik esneklik geliştirerek, AKP'giller adlı mücrimler imparatorluğunun bayır aşağı gidişinde mutlaka pay sahibi olmalıdır. Bu pay sahibi oluş, bir diğer burjuva ittifakı olan Millet İttifakı'nın masasına oturulmak olarak algılanmamalıdır. O masaya oturmak, ilke ve devrimci programı arkada bırakmak anlamına gelir. Buna hevesli olan birçok solcumuz var. Hepimiz kimlerin el sıkıştığını ekranlarda görüyoruz. İsim vermeye pek gerek duymuyoruz. Zaten onların ilke ve "devrimci" programları da, pazarlıklara kadardır...

Yazımızın başlarında da söyledik; AKP'nin kaybetmesi, iktidardan düşürülmesi görevi burjuva ittifaklarının boyunu aşıyor. Ancak, buradaki hareket kuralımız mutlaka Bolşevik Devrimci Önder Lenin'in vurguladığı gibi "siyasete müdahale" prensibidir. Bazı "solcu" arkadaşlar, bu görevi algılamakta ve taktik esneklik konusunda ne yazık ki Sol Komünizmin Çocukluk Hastalığına yenik düşercesine davranıyorlar.

Bu durumda Lenin'in ülkemizdeki benzer koşullarda kendi ülkesinde takındığı Bolşevik tavırdan örnek vermek isteriz:

"Henderson'ların, Clynes, MacDonald ve Snowden'lerin [2], iflah olmaz gerici oldukları doğrudur. Bunların, iktidara geçmek istedikleri ve bu yolda zaten burjuvaziyle koalisyon kurmayı tercih ettikleri; burjuva kurallarına göre ülkeyi 'yönetmek' istedikleri ve iktidara geçince zorunlu olarak Schidemann ve Noske'ler gibi davranacakları da doğrudur. Bütün bunlar doğrudur. Ama bundan, bunları desteklemenin devrime ihanet olduğu sonucu çıkarılamaz; bundan çıkarılabilecek tek sonuç, işçi sınıfı devrimcilerinin devrimin çıkarı için bu baylara belirli ölçüde parlamenter destek sağlamaları gerektiğidir." [3]

Evet, durum bu kadar açık ve nettir. Proleter Devrimcilerin bu seçimlerdeki "siyasi müdahale" prensibi ve taktiği bu sözlerde ülkemiz koşulları için vücut bulmaktadır. Bazı solcu arkadaşlar, her ne kadar bu tutumu "dönemin koşulları o zaman öyleydi" gibi cılız bir şekilde eleştirse de, burada asıl olan tutumun kendisidir. Bu açıdan Lenin'in tutumu, öğretisi ve taktiği önümüze örnek olarak alınabilir nitelikte güncelliğini korumaktadır. Ancak bu durumda da bayağı solcularımız "bu bizim zaferimiz olmayacak" diyorlar.

Daha iyi ifade edebilmek için olayı biraz daha teorik yanlarından sadeleştirerek şöyle aktaralım:

Sol Komünizm yaparak halka sahte, soyut umutlar pazarlarsak “bizim” zaferimiz olur(!) Allah kimseyi soyut sosyalizm tekerlemeleriyle hayatın gerçeklerine silah çekecek kadar bayağı hale getirmesin, arkadaşlar. Öyle ki birde bunun Marksizm-Leninizm adına yapılması, epey teorik sefalet içeriyor.

“Ulu” Devrimcilerimiz, yüksek teorik kurmaylarımız(!) senenin 365 günü devrimci program ve parti etrafında halkı ordulaştıramadı, halkımızın şakağına artık silah (Din Devleti) dayandı. “Ulu” Devrimcilerimiz, bu süreçlerde halkımıza “Dur kardeş! Biz seni burjuva siyasetine yem etmemek için siyasete müdahale etmeyiz. Ama o siyaset seni bugün öldürecek. O tetik çekilecek, amma Ortaçağın karanlığına gerileyeceğiz, amma başka bir şey olacak. Ama biz senin kanmadan ahrete göçmen için çok ilkeli durduk, taktik esneklik yapmadık. Bir kamış gibi onurlu bir kırılma yaşadık. Halkımızın da bizim gibi onurlu bir kırılmaya layık ettik” diyerek Sol Komünizme düşecek miyiz?

Böyle bir şey olamaz, arkadaşlar. Bu devrimcilik değildir. Devrimciler nihai kurtuluşu, yani Sosyal Devrim için uzun vadede mücadele ettiği kadar halkın bu uğurda ara istasyonlarda zarar görmemesi ve emekçi halk yığınlarının geriye düşmemesi içinde siyasete müdahale ederler. Bunu hesaba katmadan, “ulu devrimci hesap” olduğunu beyan edip onun için senenin 365 günü elle tutulur kaide alamamak, iş yapmamak nasıl açıklanır? Sol Komünistlerin Çocukluk Hastalığı, bu uğurda emekçi kitlelerin kafasına sıkar. Sonra bunun hesabını halkımıza kim verir? “Biz size devrimci program yazdık, örgütlenmediniz” demek yeter mi? Bunu söyleyenler, bugün ülkemizde aydın bile denmeyecek derecede sefalet içinde olan kürsü ötürgenleri değil midir? Öyledir. O vakit kusura bakmayın “ulu” devrimci arkadaşlar, biz ötürgenlik yapamayız.

Bu aktarım sonrası, dönelim tekrar Millet İttifakı'nın aday krizine.

Millet İttifakı, AKP karşısına daha potansiyel sahibi bir aday çıkaramamış oldu. Onun aksine yıpranmış, defalarca yenilgi almış Kemal Kılıçdaroğlu aday oldu.

Böylelikle anketlere ve istatistiksel verilere göz yumarcasına “13. Cumhurbaşkanı Adayımız Kemal Kılıçdaroğlu” denildi.

Geçmişte olduğu gibi AKP'giller'e altın tepside iktidar sunulmamasını dileriz. Tabii bu sefer diğer seçimlerden farklı olarak objektif koşullar da var. Her ne kadar Kemal Kılıçdaroğlu yıpranmış, defalarca yenilgi almış bir isim olsa da objektif koşulların getirdiği bir bıkkınlık dolayısıyla “bıçak kemikte”. Aynı şekilde, karşısında hiç olmadığı kadar yıpranmış bir AKP var.

Böylesi bir ortamda, eğer olur da Kemal Kılıçdaroğlu bu seçimde de kaybederse, gerçekten yazık olur. Gerçek Devrimcilerin, hızlı sonuç alabilecek aday önerisi [\[4\]](#) göz görerek halı

altına itilmiş olduğu gerçeği ile yüzleşmek zorunda kalınır. İşte o zaman hiçbir mazeret, hiçbir gerekçe bu ihaneti ve kepezeliği unutturamaz, savunamaz.

Dileriz, bu ihtimal gerçekleşmez ve objektif koşullar ağırlığını, kendiliğinden temelli bir hareket sonucu olsa gösterir ve 20 yıllık AKP'giller'in kanunsuzlar, hukuksuzlar ve mücrimler imparatorluğu karşısında nispi bir zafer kazanılır. Bu emekçi halkımızın rahat bir nefes alması için gerekli bir zaferdir. Çünkü AKP'gillere karşı artık bu halkın ne dayanacak gücü var, ne de sabredecek başka bir şeyi. Ya gitmeliler ya gitmeliler!

Başka seçenek yok. Hani halkımız der ya; ölüm kalım meselesi diye. İşte tam olarak böylesi bir seçime gidiyoruz. Uzun lafın kısası marifet Kemal Kılıçdaroğlu'nda değil ve keramet masada hiç değil, bununla birlikte halkın objektif koşulları, sandığa yansıyacaktır.

Kemal Kılıçdaroğlu'nun adaylığı, bu objektif koşulların daha efektif kullanılmasını biraz geriletecektir. Ama bir kere Sorosçu "Demokrat Dede" Kemal, bildiğini okudu artık. Kendi siyasi kariyeri, koltuk hırsına bu objektif koşulların ardına yedeklemiş oldu. Halkın umudunun geçmiş seçimlerde olduğu gibi AKP'gillerin balkonuna atılmamasını dileriz.

Bizlerde bu noktada elimizden gelen tüm gücümüzü kullanacak ve girişimlerde bulunacağız.

Adana Direniyor'dan Fatih

[1] Evald Vasilyevic İlyenkov - Materyalist diyalektik yöntemin bir başucu kitabı: İdealin Diyalektiđi, Etkinlik ve Zihnin Kuruluşu. Yordam Yayınları, sy. 264

[2] İngiltere'deki Emek Partisi (hatalı çeviri ile İşçi Partisi) milletvekilleri, Türkiye Direniyor notu.

[3] V.I.Lenin - Sol Komünizm: Bir Çocukluk Hastalığı. Eriş Yayınları, sy. 69

[4] Nurullah Efe Ankut - Koltuk hırsından vazgeç, kazanması kesin görünen İmamoğlu'nu aday göster! Aksi halde Tayyip'e bir seçim daha hediye etmiş olursun! 3 Mart 2023